

føre en meget større Krigsbevilling, end det vilde have faaet, hvis vi havde faaet en ordentlig vedtagen Finantslov i Fjor. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har jo oftere repræsenteret Landstthinget; den Glæde, han udtaler ved den formodede større Krigsbevilling, kan da kun give os den Forventning, at det, som vi her forhandle og vedtage, egentlig er Landstthingets Forslag. Vi staa egentlig her og stemme for det, som Landstthinget foreslaar Folkethinget, akkurat ligesom igaar, da vi havde Forslaget om Stiftsmidlerne for. Den ærede Kirke- og Undervisningsminister sagde, at han ikke vilde binde sig til Noget, førend han visste, hvad Landstthinget vilde; imidlertid, han gif ind paa det nye Forslag, der var laet, og som jo ogsaa blev vedtaget. Forslaget var jo ikke saa behageligt, siger den anden Ordfører, som det kunde være; imidlertid, det gaar glat ned i Landstthinget, thi det er Landstthingets eget Forslag, og saaledes ogsaa med disse Forslag. — Da vi for 10 Aar siden vedtogte Hærløven og Løven om Søværnet, da blev det sagt af den daværende Ordfører, at nu havde Danmark et saadant Forsvarsvæsen, som det kunde være tjent med, og at man vilde søge Alliancer hos Danmark. Nu have vi siden den Tid Aar for Aar tilstødt ikke blot til de ordinære Bevillinger, men ogsaa ekstraordinært Penge: Daler og Kroner millionvis, og endnu ses der ikke nogen Ende paa Begyndelsen. Derfor siger jeg, at jeg finder det uforsvarligt af Folkethinget at gaa hen og sødsle 900,000 Kr. paa en Fred, der skal vare Maaneder maaste, mellem to politiske Partier. Det, finder jeg, er en uforsvarlig Maade at bevilge Penge paa; jeg siger, det er sælsomt, og jeg vil haabe, at det haabe er første og sidste Gang, at der foretages en saadan Bevilling i Danmark, som ikke er Andet end at lægge Folkethinget for Landstthingets Fødder som en Slave. — Jeg befatter mig ellers ikke med at tale om Krigsvæsen, og jeg skal heller ikke gaa ind paa de enkelte Forslag, da jeg som Usagkyndig ikke kan give nogen Skærv til deres Betydning eller til Sagens Belysning i det Hele taget. Kun er der et Forslag, som jeg tillader mig at berøre, nemlig det, der staaar under Nr. 69. Der forlanger Marineministeren atter en Sum af 15,400 Kr. til Indretning af Retslokaler og Arreste paa Nyholms Hovedvagt. Dette Forslag blev forkastet ved 2den Behandling. Om Udvalget eller de Allierede ville gaa ind paa Forslaget nu, er mig ubekjendt; men det undrer mig, at dette Forslag er kommet frem, og det undrer mig ligeledes, at den officielle Ordfører, ja endog, at Finantsudvalgets Formand ikke tager Anledning til at bringe den forventede Omordning af det militære Retsvæsen i den ærede Ministers Erindring. Man vil have nye Retslokaler, men man tænker ikke paa at faae en ny Lov om militær Retspleie, som vi nu have trængt til i over

20 Aar, og det er vel over 25 Aar siden, at nuværende Geheimeraad Scheel skrev et Udkast til en militær Retslov, i det Mindste for Landetaten, jeg husker ikke, om det ogsaa var for Søetaten. Det forekommer mig, at denne Bevilling meget vel kunde udsættes, indtil vi faae den nye Retsordning. Jeg vilde ønske, at de Herrer i Udvalget, som jo maa have en Del at sige hos Ministeren efter den Smødeførmøden, de vise ham, ville minde ham om, at vi trænge til at faae en Forandring i det militære Retsvæsen, at vi endnu vente paa at blive befriede fra staaende Arrest som Straf i Militæretaten. Jeg adresserer mig derom til Finantsudvalgets Formand, thi han har jo flere Gange her i Thinget meget varmt ført Ordet for denne Sag. — Siden jeg er kommen ind paa Retsvæsenet, kan jeg ikke tilbageholde nogle Betragtninger, som ere opstaaede hos mig siden 2den Behandling. Det er nemlig om den Maade, hvorpaa den ærede Forsvarsminister stiller sig lige over for Militæres og Rigeslilledes Ytringsfrihed. Ved 2den Behandling oplæste den ærede Ordfører en Parolbefaling eller en Dagsbefaling, som Ministeren har udstedt, og som gaar ud paa at forbyde eller advarer Officerer og Rigeslilledes mod at ytre sig om de militære Forslag og militære Foranstaltninger overhoved. Ved Rigeslilledes skal vel sagtens fortaas Auditører og Væger, og derunder gaa jo ogsaa Reserverofficerer. Men nu forsvarede den ærede Minister sig den Gang med, at det ikke var Andet end en administrativ Foranstaltning, han havde gjort for at opretholde Hærens Disciplin; men det kan den ærede Minister dog vist ikke komme igjennem med, naar denne Sag bliver rigtig drøftet. Jeg tror, at den ærede Krigsminister er lige saa uberettiget som enhver Anden til at indføre Censur, thi det, den ærede Minister har gjort, er ikke Andet end Indførelsen af Censur, og den er for bestandig forbudt ved Danmarks Riges Grundlov. Og hvad er det saa for Bestemmelser, som den ærede Minister vil have gjort gjældende mod dem, der skrive om militære Anliggender? Det behøver slet ikke at være noget Strafbart, men naar blot en Militær skriver om militære Sager, saa skal han straffes efter § 55 i Krigsartikelsbrevene af 1683; anden Straffelov har den ærede Minister sikkert ikke, thi han kan ikke faae dem straffede efter den almindelige Straffelov, der er det ikke forbudt at skrive om militære Sager. I disse Krigsartikler hedder det i § 55: — det er ikke noget meget langt Lovbud, men det er meget slaaende og betegnende, og især er det mærkeligt, at et saadant Lovbud kan tænkes anvendt i Danmark 30 Aar efter, at vi have faaet Frederik den Syvendes Grundlov — det hedder: „Ingen Officer, meget mindre Gemen, maa skrive Noget, enten fra Armeen eller Fæstningerne, om Krigs-Affaires; ei heller derom med Andre ved Breve, under hans Bestillings- og Væres For-